

az öregszemű rózsafűzér. Rorátéra mennek az emberek. A karácsonyi örvendezéshez készülődnek. A rorátén arról énekelnek, hogy harmatozzanak az égi magasok és Betlehemnek őslakóiról, akiket figyelmeztettek, de hiába figyelmeztettek arra, hogy milyen vendégük érkezik nemsokára.

Titokzatos és kedves a roráték hangulata a városban is. Mikor a magas bérkaszárnnyákban hajnali álmukat alusszák az emberek és még az utcai villanylámpák is álmosan pislákolnak a hajnali őrésre érkező rendőrök feje fölött.

Jó ilyenkor fürge lépésekkel végigkopogni a néptelen utcán és arról gondolkozni, hogy a templom fényében és melegében megszűnik minden sötétség és hideg. A jóakarátú emberiség nem várja hiába a Megváltót, mert a legnehezebb várakozás után is felgyulladnak a karácsonyeste örömgyertyácskái.

Kopog az úttest a rorátéra menők talpa alatt és riadtan dobban az emberek szíve, azoké, akik a legsötétebb botorkálás után sem várják a karácsonyi csillagot. Sokan vannak, akik a kenyérgondok, családi bajok, anyagi zavarok, erkölcsi bizonytalanságok útvesztőin bolyonganak és fényét nem látják a csillagnak, amely minden ember életének égére felragyog.

Akik hisznek a karácsonyi csodában, akiknek élete egy nagy adventi várakozás — egészen biztosan megérik saját külön karácsonyuk fényének fellobbanását. Csak a kétségbeesett lelkeknek nincsen karácsonya, akik földre hajtott fejjel hinni és várni nem tudnak, remélni nem mernek.

Az adventi koszorús roráték drága hangulatában, mikor olyan tele van a lelkünk kérésekkel, várakozásokkal, legyen egy halk kis imánk azokért, akikre örök sötétség keserősége borul. A hinni, remélni, szeretni nem tudókra is gondoljunk és kérjünk nekik is szép várakozásokat és örömvilágos vidám karácsonyt.

Szent Miklós püspök.

Ma már színte valláskülönbség nélkül, minden gyermek szorongva várja Szent Miklós püspök ünnepét, aki jelképesen felkeresi a gyermekeket, hogy a jókat megjutalmazza és a rosszakat jóra serkentse.

A szentéletű egyházfejedelem ugyanis arról volt nevezetes, hogy szerette ellesni a gyermekek és felnőttek titkos óhajait és teljesítette azokat.

Egy alkalommal sétálgatás közben meghallotta egy nyitott ablakon át két szegény varrónő sopánkodását, akik azért nem mehettek férjhez, mert nem volt pénzüik kelengyére. Szent Miklós másnap titokban bedobta a varrónők ablakán a kelengyéhez szükséges összeget.

Azóta december hatodikán minden gyermek boldog szorongással várja a Mikulást — aki a mai élet sok törz elfajulása között — ördögök kíséretében szokott megjelenni. Sok olyan család is van, ahol Mikulás helyett a krampusz jár.

Az ördög bizonyára úgy surrant bele a régi kedves Mikulás-látogatások szokásaiba, hogy a rossz gyermekek megbüntetésére szüksége volt a szent püspöknek valami alantas szolgálai lényre. Így keletkezett a krampusz fogalma, aki lassankint annyira előtérbe tolokodott, — hogy sok helyen már ki is szorította a Mikulást.

Vigyázzunk hát nagyon a Mikulás ünnepekre. Az ördögöt — a krampuszt — hagyjuk a maga helyén, a pokolban. Semmi keresnivalója nincsen a mi gyermekszobáinkban. Oda engedjük csak teljes és égi ragyogásában a büntető és jutalmazó, drága Szent Miklós püspököt.

A fenyőfa.

Amikor a zöldgalléros uradalmi vadász bezörgetett Kovácsék kapujában a fenyőfával meg a csomaggal, hogy azt Szarvas méltóságosék küldték a kastélyból, az embernek is, meg a feleségének is felszaladt a szemöldöke homloka közepére a csodálkozástól. Nem értették a dolgot sehogysem. Akárhogy törték a fejüket, nem tudtak nyomára jönni, hogy mivel szolgáltak rá, minek köszönhetik, amikor soha életükben nem voltak Szarvas méltóságosékkal olyan közeli jó ismeretségben, hogy az ajándéokra érdemet szereztek volna. Néztek a vadászra, az meg rájuk.

— Nincs itt valami tévedés? — vakarta meg a fejét a felémelt kalap alatt Kovács. — Valami tévedés lesz itt.

— Nincs ebben semmi tévedés — igazgatta a falhoz támasztott fát a vadász. — Maga-e az a Kovács József?

— Én vónék...

— Ez-e a Réti-telep?

— Ez lenne az.

— Nahát, akkor maguké ez a csomag is, meg a fa is. Ne tartassák itt velem — mondta kedvetlenül — hanem fogják meg. Majd ráérnek aztán gondolkodni s mire Kovácsék magukhoz tértek volna, a kis vászonfedelű bádogaúton már az utca végén csapta kétfelé a sarat.

Kovácsék így se értették a dolgot. Csak nézték, hozzá se mertek nyúlni, nem hittek a szemüknek. Csoda volt ez valószínűsége. A fa haragosszöld uradalmi fenyő volt, lehetett másfél, két méter magas, a csomag is vagy tizkiló, barna papírba takarva, cukorspárgával átkötve. Mintha az égből pottyant